

Het Bal van de Langste Nacht

De zaal glimt in het zachte licht van duizenden kaarsen, die de rijkelijk versierde ruimte een betoverende gloed verlenen. Ik sta op het balkon van mijn enorme kasteel, mijn blik glijdt over de uitgelaten menigte. Vanavond is het bal ter ere van de langste nacht van het jaar. Ieder wezen, elke opperdemon of heerser van een gebied in de hel die ook maar wat voorstelt is uitgenodigd. De lucht is doordrongen van een mix van opwinding en spanning.

Mijn man, Koning Rick, heeft een glanzende outfit aangetrokken die zijn koninklijke status uitstraalt. Hij staat trots aan mijn zijde.

Hij heeft zijn handen op mijn heupen, maar m'n hoofd is bij de deur. Ze zeggen dat het went en ik heb het geprobeerd, maar hoe ik het ook wend of keer..... Het blijft altijd hetzelfde; dezelfde gouden kooi, hetzelfde lege bestaan.

Ik heb m'n handen op je heupen, terwijl we dansen en draaien over de vloer, maar m'n hoofd is bij de deur. Mijn ogen blijven grijs, ze ontkennen elke kleur of emotie.

#

De gasten arriveren in drommen, elk met hun eigen unieke flair. Onder hen zie ik Asmodeus, de verleidelijke heerser van het gebied van de lust uit de hel. Hij draagt een fluwelen pak dat lijkt te branden. Zijn aanwezigheid is zowel een zegen als een vloek. De spanning in de lucht stijgt als hij de zaal binnenstapt, vergezeld door Zenzi, een van de meest begeerlijke wezens uit zijn rijk.

Met zijn lange, ravenzwarte haren en sprankelende ogen lijkt Zenzi te stralen. Ik voel, net als

de andere gasten, de magnetische aantrekkingskracht die hij uitstraalt. De strakke zwarte spijkerbroek en het leren jack dat Zenzi draagt, laten niets aan verbeelding over en benadrukken zijn sixpack tot in detail.

#

We dansen in een maskerade waar schaduwen zich verbergen en glimlachen worden gemaakt. We dragen de maskers en spelen het spel. We verbergen de tranen, vergeten de schaamte en zetten een nep lach op. We lachen de leugens weg, maar we zijn bang.

Onze glimlach verbergen dromen die vervagen. We doen allemaal alsof, maar elke show moet een einde hebben. We lachen tot het licht wordt, maar we zijn bang en we vrezen de ogen die staren, bang voor hun oordeel. Niemand durft het masker af te trekken en de pijn te onthullen dus we dansen en verbergen de angst. We laten de leugens achter ons, maar onder de lichten beginnen we te breken en de maskers die we dragen beginnen pijn te doen.

Een spiegel weerkaatst wat er nog over is van de waarheid waar we voor wegrepen en waarvoor we ons verbergen. In tranen dansen we en in tranen vallen we, maar wat kunnen we doen als we allemaal verloren zijn?

#

Melancholisch staar ik door de enorme glas in lood ramen naar buiten, terwijl er in de gloed van de vergulde lichten zich een wereld bevindt van schaduwen die maskeren, waar waarheden verloren gaan en dromen worden gemaakt. In deze dans van mysterie verbergt het masker wat de ogen onthullen; een wereld van lust en elke andere zonde die je maar kan bedenken en is de lucht dik met openlijke geheimen. Het masker houdt een gevaarlijke charme vast. In deze dans, waar fantasie de realiteit verblindt, ben ik gevangen in de gloed van de maskerade. Elke stap houdt me vast in een bloedende waarheid onder mijn huid. De lichten dimmen, de maskers blijven. Een vluchtige vreugde verbergt een aanhoudende pijn.

#

Naarmate de avond vordert, worden er talloze optredens gegeven, drankjes genuttigd en plezier gemaakt. De minstrelen zingen melodieën die de harten van de gasten veroveren, maar ik voel een

subtiele onrust in mijn buik. Ik heb gehoord over de verleidingen die Asmodeus kan bieden, en de nieuwsgierigheid naar Zenzi knaagt aan me.

Tijdens een druk moment van de avond, terwijl de gasten zich verdringen in een kring om de dansvloer, komt Asmodeus op me af en vertelt me uitvoerig over de regels van zijn gebied, of zoals hij het noemt ‘zijn rijk’.

“Een van de belangrijkste regels die eigenlijk in heel de hel geldt, is dat het ten strengste verboden is voor demonen van lagere rang om naar de mensenwereld te reizen zonder toestemming en/of begeleiding, na de grote ramp van vorige eeuw,” zegt hij op serieuze toon. Met een glimlach die zowel uitdagend als aanstekelijk is, vraagt hij dan: “Koningin Adore-Belle, ik heb het genoeg en u uit te nodigen voor een dans met mijn... speciale gast.” Hij gebaart naar Zenzi, die met uitnodigende ogen in mijn richting kijkt.

Ik voel de blikken van de gasten op me gericht, ook die van mijn man. Hij knikt bemoedigend, en een sprankje opwinding in zijn ogen vertelt me dat hij het goedkeurt.

“Ga, mijn liefste vlinder van de nacht,” fluistert hij. “Ontdek wat deze dans voor jou kan betekenen.”

Na een korte aarzeling, maar gedreven door de aanmoedigingen om me heen, steek ik mijn hand uit naar Zenzi. Wanneer onze handen elkaar vinden, voel ik een elektrische prikkel die door mijn lichaam stroomt.

Zenzi leidt me naar de dansvloer. Zijn woorden zijn zacht en verleidelijk, net als de muziek die ons omringt. De duizelingwekkende kleurenpracht van mijn baljurk glanst in de schittering van de duizenden kaarsen die ons omringen.

Ik voel mijn hoektanden prikken in mijn onderlip van verlangen naar Zenzi. Hij heeft een charmante uitstraling die me fascineert.

Asmodeus kijkt met voldoening toe, terwijl Rick met een blik vol vertrouwen naar me gluurt. De wereld om ons heen vervaagt, en terwijl de muziek ons omarmt, komen de geheimen van de lange nacht tot leven in elke beweging.

* * *